

des Herzogthums Krain“ čitamo na 53. str., da za nemško ime „Küllenberg“ ali „Kühlenberg“ Sloveni rabi „Kilovče“. Ali kakó je, kar se dostaje notranjskega Klénika? To selo uže Valvasor v VIII. knjigi na 809. str. zóve samó „Klenik“, a ne „Kellnberg“, niti ga ne imenuje s káko drugo nemško besedo. kar nas uči, da njemu „Kellnberg“ in „Klenik“ ne more biti jedna ter ista vás. „Ortsrepertorium“ na 2. str. vé tudi le za ime „Klenik“ brez nemškega nazívala; a Freyer na 48. str. piše, da slovenski je „Klénik“, a nemški zopet „Klenik“ ali „Klönig“. Pokazalo se je, da te vási nobena izmej vseh trijeh oménjenih knjig ne imenuje „Kellnberg“ ali „Kühlenberg“. Še trebe dostaviti, da „Klénik“ stoji res na Pivki, ali mnogo dalje od Prema, do katerega je od ondú kaj pol-drugo uro hodá. Do trohe je dokazano, kakor mislim, da Valvasorjev „Kellnberg“ ne bode nič drugzega nego samó „Kilovče“, nemški še zdaj imenovano „Kühlenberg“, a da ne more biti „Klénik“.

L—k.

Dalmatinovo vse sv. pismo. O tem delu tudi Valvasor v VI. knjigi na 349. str. potrjuje, da je mej ljúdi prišlo na novega leta dan 1584.

Dr. Josip Ulaga, † bivši profesor in urednik „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru, zdaj nadžupnik in dekan konjiški, odbornik Matice Slovenske, jeden najpogumnejših boriteljev za pravice naroda slovenskega na spodnjem Štajarskem, umrl je po kratkej bolezni v svojega življenja najboljšej dobi, 3. oktobra v Konjicah. Bodi mu lahka zemlja in částen spomin! — *Dr. Matija Smodek*, profesor bivše kr. pravoslavne akademije v Zagrebu, umrl je 23. septembra v Belovaru v svojega življenja 74. letu. Smodek je bil prvi hrvatski profesor, ki je 1832. l. začel predavati hrvatski jezik na pravoslavnej akademiji. Učiteljeval je 40 let in malo je uradnikov na Hrvatskem, ki bi ne bili njegovi učenci. — Iz Pize na Vlaškem poroča se žalostna vest, da je ondu 11. oktobra umrl po dolgem bolehanji še le 45letni sloveči ruski učenjak *A. Kotljarevskij*, profesor na vseučilišči v Kijevu. *Kotljarevskij* je bil učenec slavnega slavista *Sreznevskega*, bavil se je osobito s slovanskimi starinami ter spisal več znamenitih knjig. Prejšnje čase bil je profesor na vseučilišči v Dorpatu, a ker je ondu prvi začel predavati v ruskem jeziku, imel je z ondotnjimi nemškimi profesorji hude prepire, da ga je ruska vlada napósled prestavila v Kijev. *Kotljarevskij* je bil jako vesel človek in ljubezniv karakter, kakor smo se sami prepričali l. 1873., 1874. in 1875., ko se je trikrat delj časa mudil v Ljubljani ter študiral v tukajšnji licealni knjižnici, dasi uže takrat bolehen. V Pragi je s pomočjo g. Patere našel, prepisal ter v Ljubljano prinesel dva znamenita lista, katera je Preširen l. 1833. in 1836. pisal Čelakovskemu. Prvi govori o zgodovini 4. zvezka „Kranjske Čebelice“, drugi o „Krstu pri Savici“. Priobčiti hočemo oba bodoče leto v „Ljubljanskem Zvonu.“

Dr. I. Tavčarjevo povest „Moj sin“, natisneno v osmem zvezku „Slovenske knjižnice“, prinaša praški „Svetozor“ v svojej 43. številki; preložil jo je na česki jezik g. Josip Pěnižek, kateri bode, kakor čujemo, še več Tavčarjevih novel priobčil v českem prevodu.

Preširen. Osobito nas veseli denes poudarjati, da se spoznavanje in pravo ocenjevanje našega Preširna od dné do dné bolj širi. V „Viencu“ je začel prof. dr. Fr. J. Celestin priobčevati našim južnim bratom namenjeno studijo „France Preširen“. Kolikor moremo soditi po dosedanjih listih, rekli bi, da bode to